

«Πάντοτε γίνονταν εγκλήματα, τώρα άνοιξαν στόματα»

Media: ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ **Page:** 1,16-17 **Published at:** 11-12-2022

Author: **Surface:** 1419.52 cm² **Circulation:** 12000

Subjects:

ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ

*«Πάντοτε γίνονταν
εγκλήματα, τώρα
άνοιξαν στόματα»*

■ 16-17

«ΤΟ ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΔΕΝ ΓΙΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ»

Ο «ΔΑΣΚΑΛΟΣ» ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΡΕΠΟΡΤΑΖ, ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ, ΜΙΛΑΕΙ ΣΤΟΝ «Ε.Τ.» ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΟ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟ, ΤΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΝΗΣ ΠΟΡΤΑΣ

Πάντα υπήρχαν άγρια εγκλήματα, οι γυναίκες δεν μιλούσαν, αλλά τώρα άνοιξαν τα στόματα. Δεν είναι «κάρφωμα» αν καταγγείλεις ότι στο τάδε σπίτι γίνεται το σώσε. Μην έχουμε το κατέλοιπα του Εμφυλίου και της δικτατορίας

ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΚΟΝΤΑΡΑΚΗ
dkontaraki@e-typos.com

τον δάσκαλο, αλλά θέλω να ωφελείται, ώστε να μαθαίνει πώς να μην πέφτει εύκολα θύμα απατεώνων και ταυτόχρονα να διασκεδάσει με τα παθήματα που διαβάσει».

Σήμερα το αστυνομικό δελτίο έχει μόνο βαριά εγκληματικότητα;
Δεν υπάρχει πια το δελτίο, έχει καταργηθεί. Τώρα έχουν αλλάξει τα πράγματα για όλους. Οι συνάδελφοι σήμερα προσπαθούν με άλλους τρόπους να βγάλουν τα θέματα. Εμείς τρέχαμε παλιά από τη μία άκρη της Ελλάδας στην άλλη. Τώρα, δυστυχώς, προσπαθούμε από το γραφείο να κάνουμε δουλειά. Αι, δεν γίνεται έτσι το ρεπορτάζ

Εχουν αλλάξει και οι αντικειμενικές συνθήκες, βέβαια. Εχουμε το Internet, τα κινητά τηλέφωνα, την άμεση πληροφόρηση.
Υπάρχουν «συν» και «πλν». Το Διαδίκτυο και τα κινητά τηλέφωνα είναι οι μεγαλύτερες κατακτίσεις του 20ού αιώνα. Παλιά τρέχαμε, θυμάμαι, άγρια μεσάνυχτα από την πυρκαγιά που καλούπταμε για να βρούμε κάποιο σπίτι να ρωτήσουμε μήπως έχει τηλέφωνο. Επρεπε, βλέπεις, να ενημερώσουμε το δελτίο των 12 στην ΕΡΤ ή να δώσουμε τα τελευταία νέα για τις εφημερίδες. Τώρα όλα τα έχεις στο χέρι σου. Αλλά αυτό ενίοτε κρύβει και κινδύνους.

Όπως την παραπληροφόρηση και το ηλεκτρονικό έγκλημα...
Ναι, έχει διαφοροποιηθεί το έγκλημα σε πολλές μορφές του. Οι ηλεκτρονικές απάτες έχουν εκτιναχθεί σε όλο τον κόσμο, ακόμα και τα κυκλώματα πορνείας έχουν αλλάξει. Βλέπει κάποιος μια ωραία κοπέλα στο προφίλ και αυτή μπορεί να είναι ο μεγαλύτερος μαστροπός που υπάρχει. Ή ο μεγαλύτερος απατεώνας. Βέβαια, όπως το Διαδίκτυο διευκολύνει τους κακοποιούς, διευκολύνει και την Αστυνομία. Θυμάμαι, όταν πιγαίναμε στη σκηνή του εγκλήματος, μας φώναζαν οι αστυνομικοί: «Προσέξτε, μη μας καλάσετε τα δακτυλικά αποτυπώματα». Διότι μόνο αυτά είχαν. Τώρα έχουν το DNA και τόσα άλλα. ■

Ο Πάνος Σόμπολος δεν χρειάζεται συστάσεις. Σίγουρα όχι ως δημοσιογράφος, αλλά ούτε και ως συγγραφέας, αφού ύστερα από έξι βιβλία έχει πλέον κερδίσει τα διαπτυστευτήρια του κόσμου. Ίσως επειδή γράφει για θέματα που έχει καλύψει ως ρεπόρτερ, για πρωταγωνιστές που έχει γνωρίσει και για καταστάσεις που όσο και αν μοιάζουν απίστευτες είναι πέρα έως πέρα αληθινές. Στο τελευταίο του βιβλίο, «Άμεση Δράση, παρακαλώ!», ο αναγνώστης δεν θα διαβάσει για σκληρά εγκλήματα και διαβόητους κακοποιούς, αλλά θα απολαύσει μια σειρά από μικρές και μεγαλύτερες καθημερινές ιστορίες ανθρώπων της διπλανής πόρτας, που εξαπατήθηκαν, που κατήγγειλαν, που πιάστηκαν στα πράσα για μοικεία ή που απλώς ζητούσαν το τηλέφωνο του... **Μάρλον Μπράντο** από την Αστυνομία.

«Πολλά ευτράπελα»
«Παλαιότερα, εμείς του αστυνομικού ρεπορτάζ περνούσαμε κάθε πρωί από την Άμεση Δράση, την Αστυνομική Διεύθυνση και τα αρχηγεία Αστυνομίας και Χωροφυλακής και παίρναμε τα δελτία αδικημάτων και συμβάντων. Εκεί περιέχονταν τα πάντα στο 24ωρο που πέρασε σε όλη την Ελλάδα», λέει ο «πρύτανος» του αστυνομικού ρεπορτάζ στον «Ε.Τ.» της Κυριακής. «Ανάμεσα σε αυτά υπήρχαν και ευτράπελα, που τα περισσότερα δεν τα γράφαμε. Από κάποια στιγμή και έπειτα άρχισα να τα κρατώ στο αρχείο μου. Στο βιβλίο υπάρχουν πάνω από 300 περιστατικά από το 1970 έως το 2010 που συνταξιοδοτήθηκαν. Είναι περιστατικά διασκεδαστικά, ευτράπελα, περιέργα αλλά πάνω από όλα διδακτικά για τον αναγνώστη. Δεν κάνω

Info
«ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ, ΠΑΡΑΚΑΛΩ!»
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ | ΠΑΝΟΣ ΣΟΜΠΟΛΟΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ | «ΠΑΤΑΚΗ»
ΣΕΛ. | 544

«ΞΕΦΕΥΓΟΥΝ ΛΙΓΟΙ, ΤΗΝ ΠΛΗΡΩΝΟΥΝ ΟΛΟΙ»

«Ούτε αστυνόμοι είμαστε ούτε εισαγγελείς. Μην μπερδεύουμε τους ρόλους μας»

Σας ικανοποιεί ο τρόπος κάλυψης των θεμάτων από τα σημερινά ΜΜΕ;
Δυστυχώς, ξεφεύγουμε. Κάνουμε κακό και στα παιδιά και στο κοινωνικό σύνολο όταν καταπατάται η δημοσιογραφική δεοντολογία. Και ενώ ξεφεύγουν λίγοι για την τηλεθέαση, αυτό έχει αντίκτυπο σε όλους τους δημοσιογράφους. Χρειάζεται προσοχή, να μην εκθέτουμε πρόσωπα και καταστάσεις, να μη δημιουργούμε προβλήματα σε οικογένειες, να μην κάνουμε τον εισαγγελέα. Είμαστε δημοσιογράφοι, ούτε αστυνόμοι είμαστε ούτε εισαγγελείς. Μην μπερδεύουμε τους ρόλους μας. Η δουλειά μας είναι να ενημερώνουμε αντικειμενικά τον κόσμο, πάνω από συμφέροντα, παρατάξεις, κόμματα, θρησκείες. Αντ' αυτού φωνάζουμε, βρίζουμε, στέλνουμε ανθρώπους στην πυρά. Μα πού ξέρεις τι μπορεί να προκύψει στην πορεία της έρευνας; Δεν είναι δημοσιογραφία αυτό.

Αν γυρνούσε ο χρόνος πίσω, πάλι αστυνομικό ρεπορτάζ θα επιλέγατε;
Δεν το επέλεξα, μου έτυχε. Στα τέλη του '60, αρχές '70 που μπήκα στη δημοσιογραφία, μας ένοιαζε να μπορούμε στην εφημερίδα, όχι το είδος του ρεπορτάζ. Με έβαλαν βοηθό στο αστυνομικό ρεπορτάζ και εκεί... αγκυροβόλησα. Είχα ευκαιρίες πολλές στη μακροχρόνια δημοσιογραφική μου πορεία να πάω και σε πιο εύκολα ρεπορτάζ, αλλά δεν ήθελα. Εμείνα εκεί μέχρι που πήρα σύνταξη στα 41,5 χρόνια δουλειάς. Οπου ταχθήκαμε πρέπει να το αγαπάμε και να το υπηρετούμε σωστά. Στους νέους λέω: «Δύο λέξεις να έχετε κατά νου και δεν θα μετανιώσετε: Ηθος και εργατικότητα. Η λέξη ήθος περιλαμβάνει ανθρωπιά, αγάπη, αλληλεγγύη. Αν τα έχετε αυτά τα δύο, θα προκόψετε. Αν δεν τα έχετε, θα σας φτάνει ο αρχιουστάνκτις, ο συνάδελφος, οι άλλοι». ■

«ΔΕΝ ΕΙΣΑΙ «ΚΑΡΦΙ» ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ»

Δεν χρειάζεται να γίνει το έγκλημα για να μιλήσουμε

Πιστεύετε ότι έχουν αυξηθεί τα περιστατικά ακραίας βίας ή πάντα υπήρχαν αλλά τα θύματα δεν μιλούσαν; Ναι, αυτή είναι η πραγματικότητα. Πάντα υπήρχαν άγρια εγκλήματα, υποθέσεις που συγκλόνιζαν το πανελλήνιο και γράφαμε στις εφημερίδες για μήνες. Βιασμούς σαν την υπόθεση της 12χρονης είχαμε και παλαιότερα, αλλά δεν άνοιγαν στόματα. Εντυχώς, τώρα άρχισαν να μιλούν. Εστω και με καθυστέρηση. Έκανα μια ομιλία πρόσφατα στο Αγρίνιο για την ενδοοικογενειακή βία και τη βία κατά των γυναικών και επεσήμανα αυτό ακριβώς. Παλαιότερα η γυναίκα υπέφερε από τον τύραννο σύζυγο αλλά δεν μιλούσε. Φοβόταν, νιρεπόταν, δεν τολμούσε να πάει στην Αστυνομία. Πρέπει, όμως, και οι συγγενείς, οι φίλοι, ο γείτονας που βλέπει και ακούει να μην κάθονται με σταυρωμένα χέρια. Δεν χρειάζεται να γίνει το έγκλημα για να αρχίσουμε να μιλάμε. Πλέον έχουμε και ειδικά τμήματα στην Αστυνομία που ασχολούνται με την ενδοοικογενειακή βία. Πρέπει να γίνει το κακό και μετά να κινητοποιηθούμε; Μην κρατάμε κλειστά τα στόματα. Δεν είναι «κάρφωμα», δεν είσαι «καρφί» της Αστυνομίας αν καταγγείλεις ότι στο τάδε σπίτι γίνεται το σώσε. Μην έχουμε τα κατάλοιπα του Εμφυλίου και της δικτατορίας. ■

«Το επόμενο βιβλίο αφορά βεντέτες...»

Το επόμενο βιβλίο είναι καθ' οδόν;

Ναι, και αφορά τα εγκλήματα βεντέτας. Δεν έχουμε μόνο στην Ελλάδα βεντέτες, υπάρχουν και σε άλλες χώρες, Ιταλία, Γαλλία, Αλβανία. Στην Αλβανία ακόμα συνεχίζεται, όπως και εδώ, στην Κρήτη και τη Μάνη παλαιότερα. Στη Μάνη εκλείπει το φαινόμενο σιγά σιγά, στην Κρήτη, δυστυχώς, όχι και το αποδίδω, κυρίως, στην οπλοκατοχή. Το όπλο είναι ο χειρότερος σύμβουλος. Οποιος κουβαλάει όπλο, είναι με το ένα πόδι στη φυλακή. Αυτό έλεγα και στον μακαρίτη τον Κοεμιτζή, όταν απαντούσε «έφταιγε το διαβολομεθύσι». «Εντάξει, αλλά το μαχαίρι γιατί το κουβαλούσες; Το διαβολομαχαίρι έφταιγε, όχι το διαβολομεθύσι μόνο». ■

ΞΕΧΩΡΙΣΤΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ο μικρός που επέστρεψε το πορτοφόλι και ο τυφλός που... έβλεπε το βράδυ

«ΔΕΝ ΕΒΑΛΑ ΤΥΧΑΙΑ ως πρώτο περιστατικό το φτωχό παιδάκι με την άρρωστη μητέρα του. Ήταν καλοκαίρι και ο 9χρονος Γιωργάκης δούλευε σε ένα καφενείο για το χαριζιλίκι του όταν βρήκε ένα τσαντάκι με 16.000 ευρώ. Αντί να το κρύψει και να το πάει στην κατάνοχη μητέρα του, το παρέδωσε στο Αστυνομικό Τμήμα. Όταν τον ρώτησαν αν σκέφτηκε να τα κρατήσει, είπε: "Όχι, δεν είναι δικά μας αυτά τα χρήματα". Με είχε εντυπωσιάσει αυτή η ιστορία. Τελικά, το τσαντάκι ανήκε σε έναν επιχειρηματία που προσέλαβε μετά τη μητέρα του μικρού».

Απίστευτα κι όμως αληθινά...

«Ένας άλλος, θυμάμαι, την ημέρα το έπαιζε τυφλός και το βράδυ ντινόταν γαμπρός και ξόδεγε τις εισπράξεις της ημέρας. Επίσης, δεν θα ξεχάσω τον θεοσεβούμενο διαρρήκτη, που πριν από κάθε διάρρηξη έκανε τον σταυρό του σε ένα ξωκλήσι των Μεσογείων! Οι ιστορίες είναι ατελείωτες. Όπως αυτή που ζητούσαν από την Αμεση Δράση το τηλέφωνο του Μάρλον Μπράντο ή που συναντήθηκαν στο ξενοδοχείο ο σύζυγος με την ερωμένη και η σύζυγος με τον εραστή. Απίστευτες καταστάσεις αλλά αληθινές». ■